கன்னி விதவையான கதை

"இப்படி மாறிவிடுவான் என்று நான் கனவிலேகூட நினைக்கவில்லை. எண்ணுகிறேன்; எண்ணும்போதே மனம் எரிமலையாகிறது."

"யாரிட்ட போதனையோ, இப்படி மாறிவிட்டான். தங்கமான குணம் எப்படித்தான் மாறிவிட்டதோ தெரியவில்லை."

"போதனையிட்டார்கள் எவரோ என்று ஏன் பிறர் மீது பழி சுமத்துகிறாய். எடுப்பார் கைப்பிள்ளையா இவன்? விவரம் தெரிந்தவன், நாலு பேருக்கு அறிவு புகட்டக்கூடியவன்."

மகன், சிலகாலமாகத் தன்னிச்சையாக நடந்து வருகிறான். ஏதேனும் சொன்னால் தட்டி நடக்கிறான்; கட்டிக் கரும்பென இனித்திடும் சொல்லினனாக இருந்தவன். இப்போது பேசுவது எட்டி போலிருக்கிறது என்று தாயும் தந்தையும் கவலைப்படு கிறார்கள்.

தாய் படும் கவலையில் வெறுப்பின் அளவு குறைவு; பாசத்தின் அளவு அதிகம்.

தந்தையின் கவலையிலே கோபம் அதிக அளவு. பாசம் அடியோடு போய்விடவில்லை. ஆனால் ஓரளவு மங்கி இருக்கிறது.

"இறக்கை வந்ததும், அதது அததன் போக்கிலே போக வேண்டியதுதானே. முன்பு போல இல்லையே என்று முணு முணுப்பது என்ன நியாயம். அவன் என்ன, இன்னமும் துள்ளி விளையாடும் பிள்ளைப் பருவமா? நாலு பேர் பார்த்து மெச்சத் தக்க நிலையில் இருக்கிறான். எது சரி, எது தவறு, என்று அறிந்து செயலாற்றும் பக்குவமா அவனுக்கு இல்லை! பெற்றோமே, என்றால், பெற்றீர்கள்! அதனால்? முந்தானை முடிச்சியிலேயா

இத்தனை பெரிய பிள்ளையைக் கட்டிப் போட்டு வைத்திருக்க முடியும்? வீணான முயற்சி! அப்பா பார்த்துச் சொன்னால்தானா அவனுக்கு ஐந்தும் மூணும் எட்டு என்பது புரியும்? விவரம் தெரிந்தவனாகிவிட்டான்! அதனால், பல காரியங்களைத் தானே செய்கிறான். தவறு என்ன? மாறிவிட்டானே, மாறிவிட்டானே என்று ஆயாசப்பட்டுக் கொள்கிறார்களே பெற்றோர், பொருளற்ற முறையில்!''

அந்தக் குடும்பத்துடன் நெடுங்காலத் தொடர்பு கொண்டு, நலம் நாடித் தந்துவரும், உறவினர் பேசுகிறார், இதுபோல... என்னமோ, அவன் கெட்டுவிட்டான் என்று கவலைப்படுவது போன்ற முறையில், பெற்றோர், பேசக்கேட்டு.

''தெரியுமய்யா, விஷயம்? என் மகன் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டமாட்டான் என்று பெருமையடித்துக் கொள்வாரே குத்தாலலிங்கம், இப்ப என்ன தெரியுமோ நடப்பது. மகன், ஏட்டிக்குப் போட்டி! ஆமாம், இவர் ஒரு பேச்சுப் பேசினா, ஒன்பது கொடுக்கிறான்! மனுஷன் தவியாய் தவிக்கிறான். வேணும்யா! என் மகன், என் பேச்சை வேதமா மதிப்பான், மத்த மத்த வீட்டுப் பசங்கபோல அல்ல. குனிந்த தலை நிமிராதவன், கட்டுக்கு அடங்கியவன், என்னைக் கேட்காமல், எந்தக் காரியமும் செய்யமாட்டான் என்று பெருமை அடித்துக் கொண்டிருந்தாரல்லவா! இப்போ, படாத பாடு படுகிறான் மனுஷன்! எங்கே போயிட்டப்பா, இந்த நேரத்துக்கு வர்ரேன்னு கேட்டானாம். குத்தாலம், பழைய நிலைன்னு நினைத்துவிட்டு. மகன் ஒருமுறை முறைச்சி இருக்கிறான். 'நான் இப்ப ஒண்ணும் தப்பாப் பேசிவிடவில்லையேடாப்பா. . . எங்கே போயிருந்தேன்னுதான் கேட்டேன்னு, குழையறான் மனுஷன். மகன், 'போயிருந்தேன் உங்க பாட்டன் வீட்டுக்கு' என்று கூறிவிட்டு, சிகரெட்டை எடுத்துப் பத்தவைத்திருக்கிறான்! மனுஷன் என்ன ஆவான். உள்ளே ஓடிப்போயி, கட்டில் மேலே படுத்துக்கிட்டு, தலைதலைன்னு அடிச்சிகிட்டிருக்கறான்.''

இந்தக் குடும்பத்தோடு, தொடர்பு கொண்டவன் — ஆனால், நல்ல எண்ணத்துடன் அல்ல — பொறாமையுடன் பழகி வந்த முனியாண்டி பேசினான் இதுபோல.

''கவலைப்படாதிங்க. எல்லாம் கிரஹத்தோட கோளாறு. சூரியன் சரியான இடத்திலே இல்லை. அதனாலேதான் பிள்ளையாண்டான், நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டறான், பேச்சிலே.

நம்ம மகனா இப்படி மாறிவிட்டான் என்று நீங்க கதறிண்டிருக்கேள் — அவனா மாறிவிட்டான்! கிரஹம், அவனை அப்படி மாற்றிவிட்டது.''

இது நல்லதுக்கும் பொல்லதுக்கும் ஜோதிடம் பார்த்துச் சொல்லும் குடும்பப் புரோகிதர் குருமூர்த்தி தீட்சிதருடைய திருவாக்கு. எந்தக் காரியத்துக்கும், யாராவது ஒரு மனிதரைப் பொறுப்பாளியாக்கிவிட்டால், பல தொல்லை, பல சங்கடம். அதனாலே, எதனையும், கிரஹங்களின் பேரிலே தூக்கிப் போட்டுவிட்டு, நிம்மதியாக இருப்பவர்; நல்ல வருமானமும் கூடத்தான்!

''மாறிவிட்டான்! மாறிவிட்டான்! மகன் முன்போல இல்லை! சொன்ன பேச்சைக் கேட்பதில்லை'' என்று முணு முணுத்துக் கொண்டு கிடக்கிறாராம். படட்டும், படட்டும்! படவேண்டும் என்றுதானே, நான் இப்படி இருந்து வருகிறேன். எதை எப்படிச் செய்தாலும், அவருக்குத் தெரியாதா? எல்லாம் சரியாகத்தான் செய்வார். எதற்கும் ஒரு பொருள் இருக்கும் என்றுதான், இவ்வளவு காலமாக நம்பிக் கிடந்தேன். கிழித்த கோட்டைத் தாண்டாதவன் என்று பெயரெடுத்தேன். என்ன கண்டேன், பலன்? ஊருக்கெல்லாம், நீதி போதிக்கும் இந்த மனிதர், செய்த அக்ரமத்தைக் கண்டு, நான் இரத்தக் கண்ணீரல்லவா வடித்தேன்.

பேராசை கூடாது என்பார் பெரிய வேதாந்தி போல! ஆனால் அந்தப் பேராசை காரணமாகத்தானே, பேய்ச் செயலில் ஈடுபட்டார். அவர் செய்யும் காரியம் யாவும், நல்லதாகத்தான் இருக்கும் என்று நம்பிக் கிடந்தேன். வயது இருபது ஆகிறது. என்றாலும், அப்பன், போடு தோப்புக் கரணம் என்றால், எண்ணிக்கொள் என்று கூறுகிறான், ரோஷமற்று, இந்த ரங்கன், என்று நண்பர்கள்கூடக் கேலி பேசுவார்கள். 'போங்கடா, வீட்டுக்கு அடங்காத வெட்டிப் பசங்களா!' என்று நான் வேடிக்கையாகச் சொல்லிச் சிரிப்பேன். அப்படி நம்பிக் கிடந்தேன் நான். இவர் செய்த காரியம், சரியா? தர்மமா? நியாயமா? ஒரு வார்த்தை சொன்னாரா, என்னிடம்? உனக்குச் சம்மதம்தானாடா என்று கேட்டாரா? நானே வலிய சென்று, அப்பா! வேண்டாம் இந்தக் காரியம்' என்று கெஞ்சினேன் — என்ன சொன்னார். நூறு ரூபாய் பணத்தைக் கொடுத்து 'போ! இஷ்டப்பட்ட உடை வாங்கிக் கொள் என்றார். விளையாட்டுப்

பருவமா எனக்கு? விவரம் தெரியாதா? என் பேச்சிலே, அறிவு இருக்காதா? நியாயம் கிடைக்காதா? இதுவரையில் நமது செயலை ஏனென்று கேட்டதில்லை. என்ன காரணமோ, இதுமட்டும் பிடிக்கவில்லை. இந்த ஒருமுறை, இவன் விருப்பப்படி நடப்போம் என்று நினைத்தாரா? செய்திருந்தால், இவருடைய அந்தஸ்தா கெட்டுவிடும்? மகன் மனம் என்ன பாடுபடுகிறதோ என்றெண்ணிப் பாராமல், என்னை மரப்பொம்மை என்றெண்ணிப் பட்டுச் சட்டை தைத்துப் போட்டுக் கொள்ளச் சொன்னார். துணிந்து, 'உனக்கு இதுதான்! உண்ணலாம், ருசியாக! உடுக்கலாம், அழகாக! மற்ற விஷயத்தில், தலையிடாதே!' என்றல்லவா பொருள் அதற்கு! அன்றுதான் நான் மாறினேன். 'மாறிவிட்டேன், மாறிவிட்டேன்' என்கிறார்; மறுக்கவில்லை. மாறித்தான் விட்டேன். ஆனால், என்னை மாற்றியது அவருடைய போக்கு, வேறு எதுவுமே இல்லை'' ரங்கன், கோபத்துடன் பேச்சைத் துவக்கிச் சோகத்துடன் கலந்து விடுகிறான். கோபம், அவனை மாற்றி விட்டது. கோபத்துக்குக் காரணம், தந்தையின் போக்கு, ரங்கன் மனதுக்கு, நியாயமல்ல என்று தோன்றிய காரியத்தை அவன் தடுத்தும், குத்தாலலிங்கம் செய்ததுதான், அவனுடைய கோபத் துக்குக் காரணம். அந்தச் செயல், ரங்கனுடைய தங்கையின் திருமணம். செல்லிக்கு, வயது, அழகு, குணம், எனும் எதிலும் துளியும் பொருத்தமில்லாத சோமசுந்தரம், கணவனானார் — அவருக்கு ஆலையுடன் ஆறேழு இலட்சம் பெறுமானமுள்ள சொத்து இருந்த காரணத்தால்.

செல்லிக்குக் கணவன் அந்த முதியவனா!

அழகுச் சிலைக்கு மணாளன், அந்த ஆள் விழுங்கியா!

புத்தம் புது மலரைப் புதை சேற்றில் வீசுவதா!

அதை நினைக்கும்போதே, ரங்கன் மனம், கொதித்தது.

அந்தக் கொதிப்பே, அவன் உள்ளத்தில், இருந்து வந்து கட்டுக்கு அடங்கிடும் தன்மை, தந்தையிடம் இருந்து வந்த பந்தம், பாசம் எனும் பொன்னை உருக்கித் தள்ளிவிட்டது. கண்ணீராய் அவ்வளவும் வெளியே வந்ததனால், ரங்கன் மனதினிலே, பொன் இல்லை, மாறிவிட்டான்!!

ஒரு சம்பவம் — அவனை மாற்றிவிட்டது.

நாம் செய்த காரியமே, ரங்கனை மாற்றிவிட்டது என்று குத்தாலலிங்கம் ஒப்புக் கொண்டாரா? இல்லை!

ஏன்?

அவர், ரங்கன் மாறிவிட்டான் — யாரோ கெடுத்து விட்டார்கள் — ஐயர் சொல்கிறபடி, கிரஹத்தில் வேலையாகக்கூட இருக்கலாம் என்றெண்ணிக் கிடந்தாரேயன்றித், தன் செயலே, மாறுதலுக்குக் காரணம் என்று அறியவில்லை.

தந்தை அல்லவா! அதனால், தவறு, மகன்தானே செய்ய முடியும் என்று எண்ணினார்.

''யார்தானய்யா மாறவில்லை. எல்லோரும் அப்படித்தான். அவரவர்கள் மாறி இருப்பது அவரவர்க்குத் தெரிவதில்லை. மற்றவர் மாறினால்தான், கண்ணுக்குச் சட்டென்று படுகிறது.''

ரங்கன், தனக்கு மெத்தவும் வேண்டிய உறவினரிடம் கூறுகிறான் இதுபோல. உண்மை அவன் பேச்சில் தொக்கி இருப்பதை, அவர் உணருகிறார்; உரைக்கவில்லை.

''அப்பா மட்டும் என்ன, மாறாமலா இருக்கிறார்? மாப்பிள்ளை வருகிறார் என்றால், குழைகிறார்; குளறுகிறார். முன்பு அப்படியா அவர் இருந்தார்? என்னைக் கண்ட உடன், ஏன் அவருக்கு முகச் சுளிப்பு! எல்லாம் நானும் அறிவேன்'' என்று பேசுகிறான் ரங்கன், கோபம் குறைந்து சோகம் மேலிட்ட நிலையில்,

''என்றைக்காவது ஒருநாள், என் செயலுக்கான காரணத்தை அவனே அறிந்து கொள்வான். அன்று என்னையும் அவன் அறிந்து கொள்வான். சின்னஞ்சிறுவர்க்கும் மிக எளிதில் விளங்கிடும், பொதுவான நீதியுமா, நானறியாதிருப்பேன். என்னமோ என் செயலின் காரணம் காணாமல், என்னை வெறுத்தான். இருக்கட்டும் மாறிவிட்டான் என்றாலும் மகன்தானே! அதிலென்ன மாற்றம்?'' என்று பேசுகிறார் குத்தாலலிங்கம்.

இத்தனை மாறுதல்களுக்கும் எந்தச் செல்வியின் திருமணம் காரணமாக அமைந்ததோ, அந்தச் செல்வி, மாறாமலிருந்தாளா?

கூண்டு நோக்கிப் பூனை வருவது கண்டு, அலறிக் கூச்சலிட்ட கிளியானாள் — அதுநாள் வரையில் வட்டமிடும் வானம்பாடியாகத் திகழ்ந்த செல்வி.

''கிளிபோல இருக்கிறாள் — கிழவன் அதிர்ஷ்டக்காரன்' என்றனர் பலரும் — சிறப்பாக, வாலிபர்கள்.

செல்லி, கிளியாக இருந்துவிடவில்லை. நெடுநாட்கள்.

புலியானாள்! ஆமாம்! நடக்கக்கூடாதது நடந்து விட்டது. இனி? கண்ணீர் என்ன செய்யும்? பலியிட்டார்கள் என்னை நெஞ்சில் ஈரமின்றி. இனி எவருக்கும் நான் எதற்கு, இனியவளாய் இருக்கவேண்டும்? நான், ஓர் சீமாட்டி! சீமாட்டியாக்கப்பட்டு விட்டேன்! எனவே, சீற வேண்டும், ஏழை எளியோர், எடுபிடி, இவர்களிடம்! என் கணவர் என்ற பெயர் சுமக்க, இவர் கொடுத்தார். இந்தச் செல்வம். இதை என் விருப்பப்படி செலவிட, முழு உரிமை எனக்குண்டு! இந்த எண்ணம், அந்தக் கிளியைப் புலியாக்கிற்று. சீமானோ, வேதாந்தியாகிக் கொண்டு வந்தார் வேகமாகவே.

பொருத்தமற்ற மணம் நடைபெற்றதால், மனம் புண்ணாகிப் போயிருக்கும், கண்ணாடிக் கன்னத்தில், குழிகள் விழுந்துவிடும். கண்ணில் ஒளியே போய், நீர் நெருப்பு நிறைந்திருக்கும், மேனி கருத்திருக்கும், பெருமூச்சு மிகுந்திருக்கும் என் செல்லிக்கு, என்று எண்ணினான்; ஏக்கமுற்றான் ரங்கன்.

செல்லியைக் காணச் சென்றான், சில மாதங்களுக்குப் பிறகுதான்.

ஒரு கணம்தான், அவள் விழியில் கலக்கம் — உடனே அது மறைந்தது. கலகலவெனச் சிரிக்கிறாள். கைதட்டி ஆட்களை அழைக்கிறாள். எடு 'பாக்கார்டு' என்கிறாள். 'ஏனண்ணா கடற்கரைக்கா?' என்று கேட்கிறாள். இது ஜெய்பூர், இது தில்லி, இது காசி, இது ஜப்பான் என்று அங்கு உள்ள பொருள்களின் பிறப்பிடம் கூறுகிறாள். பேசாமடந்தையடி என்பார்கள் செல்லியை, முன்பு! இப்போது பேசவிடமாட்டேனென்கிறாள் மற்ற எவரையும். செல்லியின் இந்த மாறுதல், ரங்கனுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியை கொடுத்தது.

நெடுநாட்களுக்குப் பிறகுதான், தாய்க்குலம், தனக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளைத் தாங்கிக் கொள்வதிலே, தனித்திறமை கொண்டது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

நெடி வேறு, மணம் வேறு அல்லவா? மணம், மெள்ளக் கிளம்பும், வேகமின்றிப் பரவும். ஆனால் நீண்ட நேரம் நிலைத்திருக்கும். மனதுக்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கும், நெடி. சடுதியில் கிளம்பும், துளைக்கும், பரவும், மிக விரைவிலே மடிந்து போகும்.

கோபம், நெடி போன்றது. கொப்பளிக்கும்! துளைக்கும்!! எனினும் மடிந்துபோகும் — விரைவிலா, நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகா என்பது இயல்புக்குத் தக்கபடி.

மணம் போன்றது, பொறுத்துக் கொள்ளும் பண்பு. தாங்கிக் கொள்ளும் இயல்பு! எளிதில் கிடைக்காது. கிடைத்தால் சடுதியில் மடியாது. புலியாக இருந்த செல்லி கோப நெடியைக் கொட்டி விட்டுப் பிறகு பொறுமையின் இருப்பிடமானாள்.

''இப்படி, என் செல்லி மாறிவிடுவாள் என்று நான் எண்ணிடவே இல்லை. புரண்டு அழுதிடுவாள்! தூற்றுவாள் எம்மை எல்லாம் என்று எண்ணி இருந்தேன். இன்றோ, இடர் ஏதும் காணாதாள்போல், இன்முகம் காட்டுகிறாள். என்னையும் தேற்றுகிறாள். எங்கிருந்து கிடைத்தது இந்த மாற்றம்? எப்படி, செல்லி மாறிவிட்டாள்?''

ரங்கன், இதுபோல எண்ணி எண்ணிப் பார்க்கிறான், புரியவில்லை.

''செல்லி! என்னமோம்மா! நீ மகிழ்ச்சியாக இருந்தால், அது போதும் எனக்கு. வீட்டை விட்டுப் புறப்படும்போது, விம்மினாய். உன் வாழ்வு பாழாக்கப்படுகிறது. பாவி நான். அது தெரிந்தும், தடுக்கும் திறனற்றுக் கிடக்கின்றேனே என்றெண்ணித் துக்கப்பட்டேன். இன்று நீ இங்கு, எக்குறையுமின்றிச் சிரித்து மகிழ்ந்திருக்கும் நிலை காண்கிறேன்.''

''அண்ணா! நான் மாறிவிட்டேன் என்கிறீர்கள். அதுதானே! அது கண்டு உனக்கு மகிழ்ச்சிதானே, அண்ணா!''

''மட்டற்ற மகிழ்ச்சி செல்லி!''

''மாறுதல் என்பது அண்ணா! தவிர்க்க முடியாதது; இயற்கை. . .''

''அடேயப்பா! பெரிய ஆராய்ச்சியாளர் போலப் பேசுகிறாயே. . .''

''என் பேச்சில் என்ன உண்டு. அதோ, அவரிடம் பேசிப் பாருங்கள் தெரியும்.''

செல்லியின் கணவன், வந்து சேர்ந்தார். கோபமும் வெறுப்பும் மின்னல் வேகத்தில் வந்தது. ஆனால் சோம சுந்தரத்தின் சாந்தம் தவழும் முகத்தைக் கண்டதும், ரங்கனுடன் இருக்க மறுத்துவிட்டது, கோபம். வணக்கம் செய்தார் அவர்!

பிறகே, ரங்கனுக்கு வணக்கம் கூற மறந்தோமே என்ற நினைவு வந்தது.

''நான் மாறிவிட்டேனாம், அண்ணா சொல்கிறார்''

''அவரும்தான் மாறிவிட்டிருக்கிறார்''

''தம்பி! எல்லோரும்தான்! என் பேச்சிலே முன்பு இருந்த முடுக்கு இருக்காது, தேவையில்லை, வழக்கற்றுப் போய்விட்டது. முன்பு, பணம் சேர்க்கும் வெறி. ஆலையில் உள்ளவர்களைக் கசக்கிப் பிழிய வேண்டும். அதை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவும் கூடாது. உருட்டும் விழியும் மிரட்டும் பேச்சும் தேவைப்பட்டது, ஒவ்வொரு நாளும். இப்போது அது தேவையில்லை, ஆலையைக் கூட்டுறவு அமைப்பு ஆக்கிவிட்டேன். தொழிலாளர்களே கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆகையால் கோபப் பேச்சு, உருட்டல், மிரட்டல், என்னிடம் இல்லை.''

''முகத்திலே கூட ஒரு புதிய பொலிவு. . .''

''ஆமாம், தம்பி! கனிவு கண்களில் என்றுகூடக் கூறுகிறார்கள். ஏன் செல்வி! நீகூடச் சொன்னாய், ஒருநாள்.''

''ஒருநாள் மட்டுந்தானா சொன்னேன். . .''

''தம்பி! அழிப்பதையே வேலையாகக் கொண்டது புலி! கூர்ந்து பார்க்க வேண்டும். எங்கு இரை கிடைக்கும், எப்பக்கம் பாயவேண்டும் என்று. இரை கண்டதும் தாக்க வேண்டும், தாக்குவதற்கு ஒரு வேகம் வேண்டும், அந்த வேகம் பெறக் கோபம் வேண்டும், அந்தக் கோபம், அதன் கண்களில் கொப்பளிக்கும். நெருப்பாக 'முயலின் கண்களைப் பார்க்கிறாயல்லவா, தம்பி! ஒருவருக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்வதில்லை — எனவே, கண்களிலே கடுமை இருப்பதில்லை. ஒருவருக்கும் ஒரு தீங்கும் நாம் செய்யாதிருப்பினும் நமக்குத் தீங்கிழைக்கப் பல உண்டு இங்கு என்ற எண்ணம், முயலுக்கு அந்த எண்ணம், அதன் அழகிய கண்களில் ஒரு மிரட்சியைப் புகுத்துகிறது. அதிலே ஓர் தனி அழகு இருக்கிறது. நான் வேங்கைபோல இருந்தேன், இப்போது முயல்!

''சுவையாகப் பேசுகிறீர்கள்...''

''நிறைய சிந்திக்கிறேன், தம்பி! ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்கிறேன். நான் கொண்ட நினைப்புகள், செய்தவைகள், பெற்ற வெற்றிகள், அடைந்த ஏமாற்றங்கள், கிளம்பிய எதிர்ப்புக்கள்,

நினைத்து நினைத்துப் பார்ப்பேன், விளக்கம் கிடைக்கிறது, ஒவ்வொன்றுக்கும்.''

''இலாப வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தவர், இப்படிப் பட்ட அறிவாளராக மாறிவிடுவார் என்று எவரும் எதிர்பார்த் திருக்க மாட்டார்கள்.''

''தம்பி! மாறுதல் என்றால் என்ன பொருள்? என் நிலை, நினைப்பு, நடவடிக்கை முன்பு இருந்ததுபோல இல்லை என்பது தானே. முன்பு இருந்ததுபோல இல்லை என்பது மட்டும் அல்ல, முன்பு இருந்ததுபோல இல்லை என்று உனக்குத் தோன்றுகிறது. அதுதான் முக்கியம், தம்பி! நான் மாறி இருக்கிறேன். . . அதை அறிந்து கொள்ளத் தக்க பக்குவமான மாறுதல் உன்னிடமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தம்பி! எவரும், எளிதாக அறிந்து கொள்ளத்தக்க மாறுதலும் உண்டு; கூர்ந்து பார்த்து மட்டுமே புரிந்து கொள்ளத் தக்க மாறுதலும் உண்டு. தோற்றத்திலே உள்ள மாற்றம் எளிதில் அறியத்தக்கது. உள்ளத்திலே ஏற்பட்டிருப்பது, பக்குவமாக, அக்கறையுடன், தக்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டாலொழியத் தெரிந்து விடாது. என் தோற்றத்தில், நீ காணும் மாற்றம், நீ விரும்பத்தக்கதாக இருந்தால்தான், என் உள்ளத்திலேயும் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று அறிந்து கொள்ள முயற்சி எடுத்துக் கொள்வாய். அப்படியின்றிக் கொத்து மீசையும், கோவ்வைபோல் சிவந்த கண்களும் கொண்ட தோற்றத்துடன், நான் இருந்தால் அருவருப்புத்தானே ஏற்படும் உனக்கு. பிறகு, நீ என்னை அணுகிப் பேசுவாயா? என் உள்ளத்திலே ஏற்பட்டுள்ள மாறுதலைத்தான் காண்பாயா! வெளித் தோற்றத்துக்கு ஏற்ற படியேதான் உள்ளத்தின் தன்மையும் இருக்கும் என்று கூற முடியாது. ஆனால் வெளித் தோற்றம், உள்ளத்துடன் உறவாட வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தரத்தக்க விதமாகவேனும் இருக்க வேண்டும். வீட்டுக்கு ஜன்னல்போல என்று வைத்துக் கொள்ளேன்.''

''அண்ணா! இவர் பேசத் தொடங்கிவிட்டால், முடிவே இருக்காது. . .''

''தம்பி! இப்படிச் செல்வி பேசுவதற்கு, இரண்டு, இல்லை இல்லை, மூன்று காரணங்கள் இருக்கலாம். ஒன்று, என் உள்ளத்தைச் செல்வி அறிந்து கொண்டதாலே. மீண்டும் அதுபற்றிய பேச்சைக் கேட்க வேண்டியதில்லை என்று நினைக்கலாம். அல்லது என் உள்ளம் எப்படி இருந்தால் என்ன,

என்ற அக்கரையற்ற தன்மை இருக்கலாம். அல்லது, உனக்கு அந்த அக்கரை இருக்கிறதா என்று பார்க்க இப்படிப் பேசி இருக்கலாம்..''

''செல்வி! நீ மாறிவிட்டதற்குக் காரணம் இப்போது புரிகிறது.''

''என்ன? செல்வியை உட்கார வைத்துக் கொண்டு பாடம் போதித்து, மாற்றினேன் என்கிறாயா? தம்பி அவளால் நான் மாறினேன்! நான் மாறினதால், அவள் மாறினாள்! மாறுதல் இருக்கிறதே, தம்பி, மிகமிகச் சுவை தருவது. ஒன்று மற்றொன்று ஆகிறது, ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து புதிதொன்று ஆகிறது. ஒன்றே வளர்ந்து புதிய மாற்றம் கொள்கிறது. அதாவது, 'தம்பி' மாறுதல், வளர்ச்சியால் ஏற்படலாம். கலப்பால் ஏற்படலாம். களைவதால் ஏற்படலாம். மாறுதல், வளர்ச்சியால் ஏற்படலாம். மாறுதல் உண்மையானதாகவும் இருக்கலாம்; போலியாகவும் இருக்கலாம்.''

''அண்ணா! இவரிடம் பார்க்கும் மாறுதல். . . ?''

''மறந்துவிட்டேனே! மாறுதல், அதைக் காணுகின்றவர் களின் நோக்குக்கு ஏற்றபடிதான் தெரியும்; புரியும். ஆலையிலே உள்ள பொறியில், ஒரு சிறு மாற்றல் ஏற்பட்டிருந்தாலும் ஒலியைக் கொண்டே என்னால் கண்டு பிடித்துவிட முடியும்! இந்த இடத்திலே உள்ள உருளை தேய்ந்திருக்கிறது என்று கூறி விடுவேன். பழக்கம் திறமையைக் கொடுத்தது, பயிற்சி பக்குவம் கொடுத்தது. செல்விக்கு? மீட்டும் போதே, இன்ன நரம்புக்கு மேலும் முறுக்கு ஏற்ற வேண்டும் என்று தெரிகிறது.''

''மாறுதல், ஏற்பட்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்வதைவிடக் கடினம் அல்லவா, தோன்றியுள்ள மாறுதல், உண்மையா, போலியா என்று அறிவது.''

''அதை ஏன் கேட்கிறாய். போ! மிகக் கடினம். எது உண்மை, எது போலி என்று கண்டறியும் திறமை மட்டும் செம்மையாகக் கிடைத்துவிட்டால் உலகிலே இன்று உள்ள சங்கடங்கள் சரிபாதி இருக்குமிடம் தெரியாமல் போயேவிடுமே. எண்ணெயில் கலப்படம் இருந்தால், கண்டறிய விஞ்ஞானம் கருவி கொடுத்திருக்கிறது; உண்மை எது பொய் எது என்று கண்டறியும் கருவி, மெய்ஞ்ஞானம் என்கிறார்கள். அந்தக் கருவியே, இன்னம் செம்மைப் படவில்லை!! ஆனால், தம்பி! நம்மால் இயலாது என்று மட்டும் இருந்து விடக்கூடாது. நிரம்ப

முயற்சி வேண்டும். மாறுதலிலே நிலையானதும் உண்டு. நிலையற்றதும் உண்டு. மேகக் கூட்டம், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, எத்தனை எத்தனையோ வடிவமாக மாறுகிறது. உருவமாற்றம் ஒன்று, குணமாற்றம் மற்றொன்று. கபட சந்யாசி என்கிறார்கள் அல்லவா!''

''உங்களைக் கூடத்தான் சிலர் அதுபோலச் சொல்கிறார்கள். . .''

''ஏன் சொல்லமாட்டார்கள், சந்தேகம்! காடேகிக் கடுந்தவம் புரிந்தவனெல்லாம் என்ன கதி ஆனான் என்று படித்திருக்கிறார்களே. . . அதனால் ஒரு பயம். சந்தேகம். . . நேற்றுக்கூட, யாரோ ஒரு பேச்சாளர், ஆலைத் தொழிலாளிகளிடம் முழக்கமிட்டாராம் ''முதலாளி உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டார். இப்போதுதான் உஷாராக இருக்க வேண்டும் என்று. உருவத்திலே மாறுதல் ஏற்படுவதால், அல்லது ஏற்படுத்திக் கொள்வதால் குணத்திலே மாறுதல் ஏற்பட்டே தீரும் என்று கூறிவிட முடியாது.''

''குணம் மாறினால்தானே பலன்! வெறும் உருவம் மாறினால் என்ன பலன்?''

''ஆமாம்! யோசித்துப் பார்த்தால், தம்பி, பலன் தரும் மாறுதல், பொருளற்ற மாறுதல், எனும் வகைகள்கூடக் காணலாம். மூன்று சக்கர வண்டி பார்க்கிறோம், இரு உருளைகள், நான்கு உருளைகள், இந்த முறையிலே ஒரு மாற்றம் ஒன்று கூட்டினார்கள் என்றும் சொல்லலாம், ஒன்றைக் குறைத்தார்கள் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் அது பயன் தரும் மாறுதலாகிறது. நாமும் ஏதாவது மாறுதல் செய்வோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு மோடாரில் உள்ள நாலு சக்கரங்களில் ஒன்றை எடுத்துவிட்டால்? பயன் கெடும். பொருளற்ற மாறுதலை நான் கூறப் போவதில்லை. நீ இங்கு இருக்கும் நாலு நாட்களில், செல்லியின் 'ஜடை'யை மட்டும் கவனித்து வந்தாலே போதும் — கஷ்டப்பட்டு பொருளற்ற மாறுதலைத் தேடிடும் போக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிடும்.''

''உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் சொல்லி விடுங்கள் — ஏன் குத்தி காட்டுகிறீர்கள்.''

''செல்லியின் பேச்சு, மற்றொன்றைக் கவனப்படுத்து கிறது; நமக்காகச் செய்து கொள்ளும் மாறுதல், பிறருக்காகச் செய்து கொள்ளும் மாறுதல் என்று வகைப்படுத்திக்கூடப் பார்க்கலாம். தவிர்க்க முடியாதது. தவிர்க்கக் கூடியது. எதிர்பார்த்தது, எதிர்

பாராதது, என்றெல்லாம் வகைப்படுத்தலாம். மாறுதல் என்பதை, ஆலைக் கட்டிடத்திலே, இரண்டு நுழைவு வாயில்கள் உள்ளன. முன்பு ஒன்றுதான். ஏன் வீண் செலவு? தவிர்த்திருக்கலாமே என்று கணக்கு ஆய்வாளர் வாதாடினார். வண்டிகள் நிறைய வருவதால், இரண்டு வாயில்கள் இருக்க வேண்டி வருகிறது. அதனால் இவ்வளவு நேரம் மிச்சமாகிறது என்று எடுத்துக் காட்டினேன். ஒப்புக் கொண்டனர். நமது ஆலை வளர, வளர அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களின் அமைப்பு மாறும் என்பது எதிர்பார்த்தது; எதிர்பாராத மாறுதலும் உண்டு. இங்கேயே, ஆலையின் கழிவுப் பொருள் தேங்கித் தேங்கி, சுற்று வட்டாரத்துக் கிணற்று நீர் கெட்டுவிட்டது. இதை நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்த்திருந்தால், கழிவுகள் கேடு செய்யா முறையைத் தேடி இருப்போம். அடுத்த ஆண்டு வந்தால், இன்று கழிவுப் பொருள் தேங்கும் இடம், அருமையான காய்கறித் தோட்டம் ஆகி விடுவது காண்பாய்! கழிவு என்பதை பொருட்களின் மாற்றத்தால் ஏற்படுவது. இனி அந்தக் கழிவும் வேறு பொருட்கள் கிடைக்க வழி செய்யப் போகிறது.''

''எது கிடைத்தாலும், அதிலே இலாபம் பெற முடிகிறது. இவரால் பாரேன் அண்ணா! கேவலம் கழிவுப் பொருள் — அது காய்கறித் தோட்டத்துக்குப் பயன்படும் என்று கண்டுபிடித்து, இலாபம் பெறப் போகிறார்.''

''செல்வி! ஒரு பொருளை, அதனால் கிடைக்கும் பயனுக்காக மட்டும் உபயோகப்படுத்தினால், போதுமா? இரும்பு, ஒரு பொருள்! ஆனால் வாள் வடிக்கிறோம், வேல் செய்கிறோம், பூட்டும் அதனால், சாவியும் அதுகொண்டு, பொறிகள் அதனால், உழவுக்கருவிகள் அது கொண்டு. . . எத்தனை பொருளுக்கு இரும்பு பயன்படுகிறது. . .''

''முதலாளிகளின் இதயம்கூட, இரும்புதானாம். . . சொல்கிறார்களே. . .''

''குறும்புக்காரி! இரும்பு இத்தனை 'கருவியாக மாறுகிறது, மாற்றப்படுகிறது, அந்த மாறுதலால் மனித இனம் எவ்வளவு பலன் பெறுகிறது. இரும்பைக் காய்ச்சி அடிக்கிறார்கள். பல பொருட்களாக வடிக்கிறார்கள். வெறும் இரும்பாக, அதன் வடிவத்தை மாற்றாமல் வைத்திருந்தால் என்ன பயன் பெற்றிருக்க முடியும்? இந்த வேடிக்கையைப் பாரேன், வெப்பம் பட்டால் பனி, நீராகிறது, பயன்தரும் பொருளாகிறது. ஆனால் அதே வெப்பம் மேலும் சற்று அதிகமானால் நீர், ஆவியாகிப் போய்விடுகிறது.''

''பயன் இல்லாமல் போய்விடுகிறது.''

''அப்போதைக்குப் பயன் இல்லையே தவிர, ஆவி, பிறகு மேகமாகி, மழையாகி, பிறகு நீராக விழுகிறது.''

''தம்பி சொல்வதுதான் சரி. செல்வி! இயற்கை விசித்திரமான மாறுதல்களைச் செய்திடும், மாயாவி. விஞ்ஞானி என்றும் சொல்லலாம். வெப்பம், பனியை நீராக்குகிறது, வெப்பத்தில் போட்டு வைத்தால், உள்ளே உள்ள சாறு இழந்து விடுகிறது, கன்று காளையாதல், மொட்டு மலராதல், குழலி இளைஞனாதல், பச்சோலை பழுப்போலையாதல், செடி மரமாதல் காண்கிறோம். மரம், விறகு ஆக்கப்படுகிறது! பழுப்போலை, எரிபொருள் ஆக்கப்படுகிறது. இல்லையா? கரும்பு, சாறாகி, பாகாகி, கட்டியாகி, பொடியாகி, மீண்டும் கரைந்து, பண்டத்துடன் குழைந்து பயன்படுகிறது. ஆற்று நீர் சேற்றில் கலந்தால் பருகுநீர் ஆகாது. பயன் குறைகிறது.''

''பாசனத்துக்குப் பயன்படும். . .''

''தம்பி சொல்வது உண்மை. பருகத்தான் பயன்படாது. பாசனத்துக்கு நல்லதாகும். ஆனால், ஆற்றுநீர், கடலில் கலந்தால் பருகு நீருமல்ல, பாசனத்துக்குமல்ல. . . கூடா நட்பு, கேடாய் முடிந்தது. ஆற்றோடு இருந்த போது அந்தத் தண்ணீர் பருகப் பயன்பட்டது; கடலுடன் சேர்ந்தது; பயன் கெட்டே போய் விட்டது. . . மக்கள் கூடத்தான் அப்படி. பட்டணம் போனான்; மாறி விட்டான். பணம் சேர்ந்தது; மாறிவிட்டான், படித்தான் அதற்கேற்ப மாறிவிட்டான். அவனுடன் சேர்ந்தான். அதனால் மாறிவிட்டான் என்று பேசுகிறார்கள் அல்லவா! சூதாடும்போது, சுபாவமே மாறிவிடக் காண்கிறோம். நாலு நாள் பட்டினி! துரும்பாக இளைத்துவிட்டான். ஆள் அடையாளமே தெரிய வில்லை, அப்படி மாறிவிட்டான், என்கிறோம்.''

''சில வேளைகளில், பொருள் மாறுவதில்லை, மனம்தான் மாறுகிறது.''

''ஆமாம், வாய்ப்புண் இருந்தால், பண்டம் பிடிப்பதில்லை, மாற்றம் பண்டத்தில் இல்லை. இவனிடம்! தென்றல் சுடுவதும், நிலவு காய்வதும் உண்டோ? இல்லை! ஆனால் விரகதாபம் கொண்டவர்களுக்கு, தென்றலும் நிலவும் மாறிவிட்டதாகத் தோன்றுகிறது. தென்றல் கொட்டுகிறது, நிலவு கொளுத்துகிறது என்கிறார்களாம். தம்பி! கல் சிலையாகிறது, சிற்பியால் சிலை!

தெய்வமாகிறது, பூஜாரியால்! பூஜாரி புரட்டனாகிறான், சிலையை மீண்டும் கல்லென்று கூறி விடுகிறார்கள், கவனித்தனையா?''

''சிலை தெய்வமாகிறது, பூஜாரியால் என்றீர்கள். இவ்வளவு பேசியான பிறகு, இதையும் கேட்டுவிடுகிறேன். செல்லிக்குத் தாங்கள் தெய்வமானது எப்படி? சிலை என்றுகூட அல்லவே, கல்லென்று அல்லவா, எண்ணிக் கலங்கினாள் செல்லி, கடுங்கோபம் கொண்டேன் நான்.''

''தம்பி! கல்லைத் தொடும்போது, கடினமாக இராமல், கனியுமானால், என்ன எண்ண முடியும். அது போலத்தான், செல்லி, கல்லென்றுதான் என்னை எண்ணிக் கொண்டாள். அவள் எண்ணியதிலே தவறும் இல்லை. தன் வாழ்க்கை, அந்தக் கல்லிலே மோதிச் சுக்கு நூறாகப் போகிறது என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனால் கல்லுருவம், கசிந்து கண்ணீர் மல்கி நின்றது நான்தான். கண்ணீர் பொழிந்து நின்றாள் செல்லி! என்னைக் கண்டதும் பயத்தால் அவள் உடல் நடுங்கிற்று. முகம் வெளுத்தது. நான் கசிந்துருகி நின்றேன். கல்லுருவமாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால், செல்லியின் நிலையால், எனக்கு ஏற்பட்ட மாறுதல், நானே எதிர்பாராதது, தொட்டுத் தாலி கட்டினவன், எதையும் செய்ய உரிமை பெற்றவன், என்றெண்ணி அவள் நடுக்குற்றாள். கல்லுருவம் கண்ணீர் சொரிந்திடக் கண்டாள், நடுக்கம் குறைந்தது, என்னைப் பூஜித்தாள். என்ன சொல்லித் தெரியுமா. . . உம் அப்பா! என்று அழைத்தாள்! அதைவிடப் பூஜைக்கு உரிய புனிதமான சொல் வேறு உண்டா? பணத்திமிரால் பல மாதர்களை மஞ்சத்துக்கு இழுத்து வரலாம், செல்லி போன்ற ஒரு பெண் மகளாக எனக்குக் கிடைப்பது என்றால், சாதாரணமா, சாமான்யமா. . . அவள் என்னைப் பூஜித்தாள் — அவளே எனக்கு வரம் தந்தாள் — என் மகள் ஆனாள். திடுக்கிட்டுப் போய் விடாதே. அவள் வாழ்வு பாழாக்கப் படுகிறதல்லவா, என்று கேட்பாய். அவளுக்கு நான் தடை ஏதும் விதிக்கவில்லை. மனதுக்கு ஏற்ற மணாளனைக் கொள்ள உரிமை அளித்தேன். அவள் தியாகத் திரு உரு! இன்றுள்ள சமூகம், இதை ஒப்பாது, உங்களுக்கு உள்ள உயர் இடம் சரியும், ஊர்ப்பழி வந்து சேரும், நான் உமது மகள் — கன்னிப் பெண்ணாகவே காலந் தள்ளுவேன் என்றாள். கன்னியாகத்தான் இருக்கிறாள். அந்தப் பெரும் கொடுமையைச் செய்ததை எண்ணி எண்ணி உருகினேன். . . என் மனம் தூய்மை பெற்றது — மகத்தான மாறுதல் ஏற்பட்டது — மனிதனானேன்; மகளைப் பெற்றேன்.''

''ஐயா! நீங்கள் மனிதரல்ல, தெய்வம். . .''

''தம்பி! நான் வெறும் கல்லுருவம். . . செல்வி என்னை மாற்றி விட்டாள்.''

''செல்வி... வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லையே, இதுநாள்வரை. . .''

''இனியுங்கூடத்தான் அண்ணா! அவர் என் தந்தை, அவருக்கு மானக்குறைவு ஏற்படுத்தவா, நான் அவர் மகள் ஆனேன். . .''

''செல்வி! இது தியாகத் திருத்தலம். . . வழிபாட்டு இடம். . ஆனால் செல்வி! அப்பா, ஏன் இந்தக் காரியம் செய்யத் துணிந்தார். . .''

''என்னைக் கேள், தம்பி! நான் கூறுகிறேன். பணத்தின் சக்தி பற்றிப் பேச்சுப் பலமாக நடைபெற்றது. என் நண்பர்கள் மத்தியில் எப்படிப்பட்ட நல்ல தகப்பனும், இக்கட்டிலே சிக்கிக் கொண்டால் பணத்துக்காக, கிழவனோ கொடியவனோ, எவனுக்கேனும் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பான் என்று நான் பந்தயம் கட்டினேன் — ஒரு இலட்சம்! ஆமாம்! எங்கள் பொழுதுபோக்கு, இப்படித்தான். திட்டமிட்டு வேலை செய்தேன். ஆலைச் சரக்குகளை விற்கும் உரிமையைப் பெற்றார், உன் அப்பா! என் ஏற்பாடு! அவருடைய சக்திக்கு மீறிய தொகைக்கு சரக்கு வாங்கிக் கிடங்கில் சேர்த்தார். என் தூண்டுதல்! மூன்று மாதம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தால், இலாபம் மும்மடங்கு என்று ஆசைக் காட்டினேன், நம்பினார். மூன்றாம் மாதம் மலையென என் ஆலையில் புதுச் சரக்குகள் — விலை மலிவு! உன் தந்தை பராரியாகிவிட வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, கடன் திருப்பித் தரமுடியாத நிலை! மருந்துக்கடை மாணிக்க பூபதியின் மகளை, உனக்கு மணமுடிக்க ஏற்பாடு நடந்தது. கவனமிருக்கிறதா? என் ஏற்பாடு! மாணிக்க பூபதியின் மருந்துக்கடையே என்னிடம் அடகு வைக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே அவர் பெண் தர இசைந்தார். திருமணம், நடைபெற்றதால், உன் அப்பாவுக்கு பணமுடை தீரும். ஆபத்து விலகும். ஆனால் திருமணம் நடைபெற வேண்டுமானால், உன் அப்பாவின் கடன் நிலை வெளியே வரக்கூடாது. அதாவது என் வாய் அடைக்கப்பட வேண்டும்! என் நிபந்தனை? செல்வி! எனக்கு! கண்ணீர் பொழிந்தார்! நான் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டேன். ஒரு இலட்ச ரூபாய் பந்தயத் தொகை — அதுதான் என் மனக் கண் முன்! வேறு தர்மம், நியாயம், எதுவும் இல்லை. உன் தந்தை

தத்தளித்தார், செல்லியைத் தர இசைந்தார். . . சரக்குகளைத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டேன். உன் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தேன்; நீதான் மறுத்துவிட்டாய். . ."

''ஐயா! உடனே ஓடிச் சென்று என் அப்பாவிடம் மன்னிப்பு கேட்டாக வேண்டும். . . அவருக்கு நான் கொடுமை பல செய்துவிட்டேன்.''

''அவரே வருவார். தம்பி! டெலிபோனில் செய்தி கூறலாம்.''

''நான் அவரிடம் கோபித்துக் கொண்டதால், அவர் அலங்கோலமான நிலை பெற்றார்.''

''கவலைப்படாதே! செல்லி என் மகளாகிவிட்ட விஷயம் தெரிந்தால் அவரும் மீண்டும் பழைய நிலை பெறுவார்.''

குத்தாலலிங்கம் வெளியூர் சென்றிருந்தார். நாலு நாட்களுக்குப் பிறகுதான் ஊர் வந்தார். நேரே வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. சோமசுந்தரத்தின் வீடு வந்தார். அவரை வரவேற்று, அமரச் சொல்லிவிட்டு, டெலிபோன் எடுத்து சோமசுந்தரம், ரங்கனை அழைக்கலானார்.

மறைத்து வைத்திருந்த கைத்துப்பாக்கியால் குத்தாலலிங்கம் சோமசுந்தரத்தை, சுட்டார்! ஒரு முறை அல்ல, பலமுறை.

''ஒழிந்து போ! என் குடும்பத்தைக் கெடுத்தவனே, ஒழிந்து போ! சதி செய்து, என்னை நாசமாக்கின சண்டாளனே, ஒழிந்து போ! உன்னால் பெற்ற மகனுடைய அன்பை நான் இழந்தேன்...'' வெறி பிடித்தவர் போலக் கூவினார், குத்தாலலிங்கம்.

இரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்த நிலையிலும், சோமசுந்தரத்தின் முகத்திலே புன்னகை தவழ்ந்தது.

செல்லி ஓடோடி வந்தாள். சோமசுந்தரம் குற்றுயிராக வீழ்ந்து கிடக்கக் கண்டாள்.

''அப்பா!'' என்று அலறி அவர் மீது விழுந்து அழுதாள்.

''செல்லி!. . .'' அழுகுரலில் அழைத்தார், குத்தாலலிங்கம்.

''அப்பா! அப்பா!'' என்று சோமசுந்தரத்தின் மீது வீழ்ந்து செல்லி அழக்கண்டு திகைத்தார், குத்தாலலிங்கம்.

''செல்லி, உடனே, எழுதக் காகிதம். . . குத்தாலம் பயப்படாதே. என் வேலை முடிந்துவிட்டது. . . நீ, மணி

அடித்தாய், அவ்வளவுதான்... துப்பாக்கியைக் கொடு...'' என்று குற்றுயிராகக் கிடந்த சோமசுந்தரம் கூறினார்.

'மனம் உடைந்து தற்கொலை'

சோமசுந்தரன்.

என்று எழுதிக் கையெழுத்திட்டார்.

''அப்பா!'' என்று துடித்து அழுதாள். சோமசுந்தரத்தின் உயிர் பிரிந்தது.

''மகளே!'' என்று, செல்வியின் காலடியில் வீழ்ந்தார், குத்தாலலிங்கம்.

நாட்கள் பல சென்றன, குத்தாலலிங்கத்துக்கு முழு உண்மை தெரிய. ஆனால் அவர் மனம் குழம்பி விட்டது.

''நல்ல மனுஷன்தானய்யா, ஆனா பெரிய இடத்திலே பெண்ணைக் கொடுத்தான். பேராசை. அந்தக் கிழவன் தற்கொலை செய்து கொண்டான். இவனுக்குப் பைத்தியம். எப்படி இருப்பான் தெரியுமா, பாவம் இப்படி மாறிவிட்டான்.''

ஊரில், பலர் இதுபோல பேசிக் கொண்டனர்.

கன்னி செல்வி, விதவைக் கோலம் பெற்றாள்.

14-1-1961

❄ ❄ ❄ ❄ ❄